

Артем Олійник

(14 р., Новопетрівська ЗОШ І-ІІІ ст. №1, с. Нові Петрівці, Вишгородський р-н, Київська обл.)

Хто, як не ми?

(скорочено)

У часи неоголошеної війни, яка наступає на п'яти, виїдає спокій і хвилює душу, ми словами і справами допомагаємо тим, хто боронить українські кордони, ціною власного життя захищає всіх нас.

Що ми, сільські учні, можемо зробити для України після тотальної руйнації, яку провадили олігархи-крадії? Держава не має грошей, усе менше їх стає в кишнях наших батьків. Обережні заяви політиків, обіцянки-цяцянки Заходу про санкції – це одна сторона айсберга. На іншій – небайдужі, непереможні, безстрашні українці. І ми – серед них.

Що ми (я та мої шкільні друзі) зробили для України, для її захисників, для нашого мирного майбутнього?

Ми відмовилися від російських товарів, знайшовши прекрасну альтернативу серед вироблених в Україні, хоч і мало розрекламованих.

Ми спілкуємося виключно українською, шануючи та вивчаючи інші мови.

Ми пишаємося українською символікою. Синьо-жовті стрічки на портфелях і аватарках у соцмережах – це про нас. Стяги Державного прапора на дахах – це про наші домівки.

Ми провели ярмарок, а зібрані гроші передали родині одного з бійців нашого села, а також придбали бронезилет.

Ми долучилися до акції «Поділись теплом», зібравши величезну купу теплих речей, постільної білизни, рушників, шарпеток тощо для воїнів у зоні АТО.

Ми брали участь і в інших акціях та ярмарках, гроші з яких витрачено на потреби українського війська.

Ми сформували 12 великих посилок для наших воїнів-односельців, де, окрім теплих речей, поклали також солодощі, лимони, чай. Хай нашим захисникам буде тепло та солодко!

Ми не раз тишили бійців словами підтримки та власною творчістю: листами, віршами, малюнками. І яке було приємне здивування, коли до учениці 4 класу зателефонував боєць «Айдару», дякуючи за лист.

Ми збрали гроші, канцтовари та теплий одяг для вимушених переселенців зі Сходу. І чимало з них – серед нас, адже стали нашими однокласниками. Ми шануємо і підтримуємо їх!

Ми в день Соборності України (22 січня) з синьо-жовтими стягами вийшли на головну вулицю села та створили живий ланцюг, символізуючи соборну Україну. Як завжди, співали гімн з рукою на серці, вигукували патріотичні гасла.

Ми також створюємо власні патріотичні пісні. Ось слова з однієї з них:

Ми – войовничий і мужній народ,
Хоч не маємо статків, грошей, нагород.
Хоч брат і сусід нас кидає додолу
І рве гаманці запроданець-долар...
Слава Україні! Героям слава!
Ми – незалежна і вільна держава.
Ми непереможні від А і до Я,
Ми – Шевченкові діти, єдина сім'я.

І все це стало і стає можливим тому, що є «МИ». Ця війна нас згуртувала, показала те, що ми єдині, соборні, незалежні.

Останнім часом ми проявили особливу толерантність до думок інших людей, не звертаючи уваги, якою мовою вони спілкуються. Зараз важливо залишитися єдиними, і тоді нас не перемогти. Наші воїни на уламках радянської імперії і розграбованої незалежності змогли створити сильну боездатну армію. «Кіборги» трималися в Донецькому аеропорту 242 доби. І могли б і далі триматися, якби не завалився термінал. Усі ці пекельні дні ми – з ними подумки. Вони проявляють свою мужність, а ми – єдність. Адже наші діди, батьки так довго йшли до незалежності, тож не маємо права її втратити. Ми зможемо перемогти у війні, якщо зуміємо розбудити національну свідомість усіх громадян. Ми повинні боротися, стоячи на сторожі свободи.

Бо хто, як не МИ?

